

родовото чувство, пламва у тях слънцето на живота и те почват да купнеят за взаимна дружба, за кжщно огнище... Бждащето за тях тогази е блян. Те нехоят за незнайните бури, както ранните минзухари пламват по зелнали поляни без да се боят от близки виялици и преспи“.

... „Пжк и по-харно, че те немарят бури и незгоди. Младостта тжкмо за туй е тжй мила, че тя не знае тревожни часове.“

Исмаил бег бе резбрал, че героя за това е спокоен, защото не мисли за бедите от далеч. Той се справя сжс тях, когато те го налетят. Не е герой онзи, който по-рано мисли какво ще го сполетя. Почне ли героят да мисли какво може да стане в едно сражение — той нема да издържи на поста си. В това отношение според Исмаил бег — героят е мждрец. Мждър е онзи, който се справя сжс станалото веднага — а не онзи, който се измжчва да предвиди онова, което никога не се подава на разбиране.

Може ли младежа да предвижда с кое момиче би бил най-щаслив, та да спре порива на своето сжрдце, когато огнените погледи на момата му запалят гжрдите? Не стига ли само това, че две хубави очи сж се намерили да извикат в душата му пожар?

Какво от това, че по-подире могат да се явяват много неща, които ще докарат горчевини?

Може ли живот без незгоди?

Незгодите могат да дойдат и ще дойдат, защото живота е борба; а в борбата радостите и тжгите се редуват. Ала хубавите дни на бленуване за винаги остават непомрачени. И стига в живота на един човек да има само неколко светли дни за да бжде доволен човек от своя земен дял.

Припомни си Исмаил бег за онези, които с мждрини влизат в живота. И не найде радост в техния живот. Избира ли се другарка в живота с мждрина, която всякога иде от вжн, защото на младостта е чужда предведливост — няма да има онова, което младостта дава от самосебе си. Такжв дом може всичко да има ала ще му липсва онова, което свети и сред чай-черните бедн. А тжкмо тази светлина е истенското щастие в живвта. И тя нема да проблесне, ако опита